

Η ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΖΩΗ Η ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΗ

Είς ἀναξήτητον τρίτου συζύγου. Ἡ δηλητηρίασις τοῦ τραπέζοκόμευ Κωνσταντίνου ἀπὸ τῆ συζύγου τοῦ. Ὁ Κωνσταντίνος Μονομάχος, ὁ νέος Ἀχιλλεύς. Ἐνας αὐτοκράτωρ γένος. Τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλλείμματα τοῦ Μονομάχου. Ἡ πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη Σκλήρινα. Τὸ εἰδύλλιον τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὅπου ἡ Ζωὴ γίνεται θρησκόληπτη. Πρὸς συζῆσιν καὶ μετάνοιαν. Τὸ παράδοξον «Σύμφωνο φίλιον». Ἡ Ζωὴ εὐνεϊκὴ πρὸς τὸν ἔξωτον καὶ συζύγου της. Ἐν τῷ περιεργῷ τριτοῦ. Ὁ λαὸς ἐξεγείρεται, κτλ.

Εἶδαμε στὸ προηγούμενον φύλλον πῶς, μετὰ τὴν ἀνατροπὴν ἀπὸ τὸ λαὸν τοῦ Μιχαὴλ Κυλαφίτη, ἔμεινε καὶ πάλιν αὐτοκράτειρα στὸ Βυζάντιο ἡ Ζωὴ, μαζὺ μὲ τὴν ἀδελφὴν της Θεοδώρα, μετὰ τὴν ὁποία ἀναγκάστηκε νὰ συμφιλιωθῇ.

Ἡ δὴν αὐτὴς γυναίκες δὲν ἔμοιαζαν καθόλου μετὰ τὸν ὄσον ἡ Ζωὴ ἦταν ὄραια, καλοκαίρι καὶ κομψή, τόσο ἡ Θεοδώρα, ἂν καὶ πολὺ νεώτερά της, εἶχε ἀδελφὴ ἀπὸ τὴ φύσιν. Ἦταν ἀσχημὴ, καθορπισμένη καὶ ἀγαρή. Ἐπίσης, ὅσο ἡ Ζωὴ ἦταν ζωηρὴ, ἐνδοιοιοῦδος, σπάταλη καὶ ἐλαφρὰ στὸν χαρακτήρα, τόσο ἡ Θεοδώρα ἦταν σοβαρὴ, γαλήνια, οικονομία καὶ ἀργὴ στὶς ἀποφάσεις της. Καὶ ἡ δὴν τοὺς ὄμοιο, παρ' ὅλη τὴ διαφορά τοῦ χαρακτήρου της, ἦσαν ἀντικαταστάτες νὰ κυβερνήσουν μὴ ἀπείρητη αὐτοκρατορία σὺν τῷ Βυζάντιῳ. Ἡ Ζωὴ τὸ κατάλληλον σχεδὸν ἄμεσως αὐτὴ καὶ, γὰρ νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ κατάσταση, ἀπέφασκε νὰ παντρευτῇ καὶ τρίτῃ φορὰ, ἂν καὶ ἦταν τότε ἐξηνταεσσάρων χρόνων...

Μόλις ἔλαθε τὴν ἀπόφασιν της αὐτῆ, ἡ γομφὴ ἀποκαίτεραι ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γὰρ σύζυγον. Καὶ θυμήθηκε τότε ἕναν παλιὸν τὸν εἰνούσιον, τὸ μεγάλο τραπέζοκόμευ τὸν ἀνακτόρον Κωνσταντίνον, τὸν ὁποῖον ὁ Μιχαὴλ IV, ἐπειδὴ τὸν ἐξήλεσε, τὸν εἶχε ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Μὰ δυστυχῶς ἦταν καὶ αὐτὸς, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ρωμαῖός, παντρεμένος. Ἡ δὲ σύζυγός του, ὅταν ἔμεινε τὴς προθέσεις τῆς αὐτοκράτειρας, καταλαβαίνοντας ὅτι ἡ Ζωὴ θὰ τῆς τὸν ἔπαυεν ὁποιοδήποτε, ἀντὶ νὰ τῆς τὸν παραχωρήσῃ, ὅπως ἔκανε ἡ σύζυγός του Ρωμαίου, προτίμησε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ.

Μετὰ τὸ θάνατόν του, ἡ αὐτοκράτειρα θυμήθηκε ἕναν ἄλλον παλιὸν εἰνούσιον της, τὸν Κωνσταντίνον Μονομάχον, τὸν ὁποῖον ἐπίσης ὁ Μιχαὴλ IV εἶχε ἐξορίσει. Ἀμέσως ἡ Αὐτοκράτειρα τὸν ἀνεκάλεσε ἀπὸ τὴν ἐξορία τὸν καὶ τὸν ὠνόμασε διαδοχικὴ τῆς Ἑλλάδος, ὕστερα δὲ ἀπὸ λίγον καιρὸν τὸν προστάλεσε ἐπιστῆσαι στὴν Κωνσταντινούπολιν γὰρ νὰ τὸν κἀνῃ σύζυγόν της.

Πράγματι, στὴν 11 Ἰουνίου 1042, ὁ Μονομάχος ἔκανε τὴν εἰσοδὸν τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔπαι τις ἐπισημίας τοῦ ἐνδοσιώοντος πλήθους. Καὶ ἀμέσως, τὴν ἴδιαν ἡμέραν, σὺν αὐτοκρατορικῇ ἀνάκτορον, ἔγινε μεγαλοπρεπέστατος ὁ γάμος.

Ἐξαιρετικῶς, ὁ νέος αὐτοκράτωρ ἦταν ὄραιος — ὅπως γράφει ὁ Ψελλός — σὺν τὸν Ἀχιλλεῦ. Ἡ φύσιν τοῦ εἶχε ὅσοις τὰ μεγαλεπρεπὰ χαρακτηριστικά. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γοητευτικόν, τὸ χροῖμα του ὀρόδιον, τὰ χαρακτηριστικὰ τὸν λεπτὰ, τὸ χαμόγελό του σαγηνευτικὸ καὶ μὴ ἀσύγχροτον γὰρ ἀντιπροσώπων σ' ὁλόκληρον τὸ πρόσωπό του. Τὸ σῶμα του ἦταν κομψὸ καὶ καλοκαίριον καὶ τὰ χέρια του λευκὰ καὶ ὄραια. Παρ' ὅλη δὲ τὴν κομψὴν τὸν εμφάνισιν, ὁ Κωνσταντίνος ἦταν ἐξαιρετικὰ ρομαλιός. Ἐθεοσεῖτο ὡς περίφημος ἀδελφῆς καὶ ἦταν λαμπρὸς ἵππευς, μοναχὸς ὁμοῦς, ἀκατάβλητος παιδαγωγός. Ἄμα ἔφαγγεν χάριτος δυνατὰ τὸ χεῖρ κανεῖν ἀπὸ τοὺς ἀλλοτρίους, τὸν ἔκανε νὰ πονήσῃ γὰρ ὁλόκληρος, καὶ δὲν ἔπαυεν ἀντικείμενον πού νὰ μὴν μορφοῦσε νὰ τὸ συντήρῃ μὲ τὰ φαινομενικῶς λεπτὰ δάκτυλά του...

Ὁ Κωνσταντίνος Μονομάχος εἶχε ἐπίσης ἀρετὰ ἠθικὰ χαρακτηριστικά. Ἦταν καλός, πάντα χαμογελαστός, καθόλου περιφάνιος, καθόλου ματαδόξους καὶ, μοινοῦντο παροφεισμένοι εὐκόλα, εὐκόλα ἐπίσης κατόρθωνε καὶ νὰ συγχωρηθῆται. Ἡ καλοσύνη του ἦταν τόσο, ὥστε συγχωροῦσε καὶ αὐτοὺς ἀκόμη πού σπυνομοτοῦσαν ἐναντίον του. «Δὲν εἶδα ποτὲ μὴν ὀργῆν γὰρ αὐτὸν ὁ Ψελλός — ἀνθρώπο πῶς σπαθητικόν». Ἦθελε νὰ τοὺς βλεπῇ δὴν ὅπως τὸν εὐτυχισμένους καὶ ἐνταχθῆσαν, δὲν μορφοῦσε ποτὲ ν' ἀρνήθῃ τίποτε οὔτε στὴν γυναικὴν του, οὔτε στὴς φιλενάδας του, καὶ εἶχε πάντα τὰ χέρια του ἀνοχὰ καὶ τὸ κῆρτι στὴν καρδίαν του. Ἐλεγε ἀκόμη πῶς ἦταν καθῆκον καθε καλὸν πολίτην νὰ συμμετέχῃ στὶς διασεβάσεις τὸν ἀνακτόρον.

Δυστυχῶς, κοντὰ σὺν προτερήματά του ἀ-

τὰ, ὁ Μονομάχος εἶχε καὶ πολλὰ ἐλλείμματα. Ἀγαποῦσε τὴς ἠδονάς, τὴς γυναίκες καὶ τὴς διασεβάσεις. Ἐταί, ἅμα ἔγινε αὐτοκράτωρ, ἐλάχιστον ἀνισχυοῦσε γὰρ τὴς ἰσοδύσεις τοῦ κράτους, τὸν ὁποῖον τὴ φοροτὶδα εἶχε ἀρῆσει στὸν ἐποχόγον του. Ὁ θρόνος δὲν ἦταν γὰρ αὐτὸν παρὰ ἕνα μέσον γὰρ νὰ διασεβάσῃ διαρκῶς.

Ἐξαιρετικὰ ἐφοτὸλητος, ὁ Κωνσταντίνος εἶχε παντρευθῆ καὶ εἶχε ζωῆναι δύο φορές. Μετὰ τὸ θάνατον τῆς δευτέρας γυναικὸς του — καὶ πρὶν ἀκόμη παντρευθῆ τὴ Ζωὴ — εἶχε παρηγορηθῆ μὲ τὸν ἔξωτον μὴν ἀνημῆς της, ἡ ὁποία κατήγετο ἀπὸ τὴν περιήρημ ὁικονομῶν τὸν Σκλήρων. Γ' αὐτὸν τὴν ἔλεγον καὶ αὐτὴ Σκλήρινα καὶ ἦταν νέα ἔπιτη καὶ ὄραια.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ δεσποῦν τοῦ μετὰ τὴ Σκλήρινα, ὁ Κωνσταντίνος Μονομάχος ἠθέλε νὰ τὴν παντρευθῆ. Μὰ ὁ Πατριάρχης τὸ ἀπαγόρευσε νὰ συντήρῃ καὶ τὸ γάμον (ἂν καὶ ἀγρότερον τοῦ τὸν ἐπέτερε μὲ τὴ Ζωὴ). Τότε ἄρχισε νὰ σιγῇ μαζὺ της. Λατρεῖνδοντοσαν κρυφολεπτικῶς καὶ δὲν μορφοῦσαν νὰ κἀνουν ὁ ἕνας ζωῆναι τὸν ἄλλο. Οὔτε αὐτὴ ἀκόμη ἡ δυστυχία δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς χωρίσει. Ἐταί, ὅταν ὁ Μονομάχος ἐξορίστηκε, ἡ Σκλήρινα τὸν ἀκολούθησε στὴν ἐξορία του, δέτοντας ὅλη τὴν περιουσίαν στὴ διαθήσειν του, παρηγορησάντος τὸν, ἀνημῶντας τὸ κεκοινωθὸν θάνατον, λιχνίζοντάς τὸν μὲ τὴν ἐλπίδα καλῶντου μὲλλοντος καὶ προλεγοντάς τὸν δι μὴ μῆρα θὰ γίνονταν αὐτοκράτωρ, ὁποῦ τὴν ἔκανε νόμιμη σύζυγόν του.

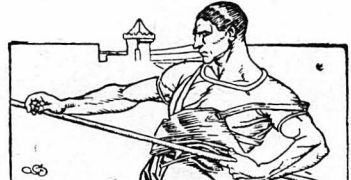
Ἐγὰρ ὁλόκληρον χρόνιον ἔμεινε μαζὺ του, στὴν ἐξορία, ἡ Σκλήρινα. Γ' αὐτὸ καὶ ὁ Κωνσταντίνος, ἅμα ἡ τύχη τὸν ἀνέβασε ἄξωσαν στὸ θρόνον τὸ Βυζάντιον, δὲν τὴν λησιώνησε.

Κ' ὅταν ἀκόμη βρισκόταν μέσα στὴν ἀγαλιὰ τῆς Ζωῆς, αὐτὴν θυνοῦσαν! Παρ' ὅλη δὲ τὴν κομψὴν ἔλησιν τῆς αὐτοκράτειρας, παρ' ὅλας τὴς συμβουλῆς τὸν φίλων του καὶ τῆς ἀδελφῆς τὸν Ευφρασίας, τὴν προστάλεσε στὴν Κωνσταντινούπολιν, βάζοντας μάλιστα τὴν ἴδιαν τὴν Ζωὴν νὰ τῆς γομφῇ καὶ νὰ τὴν βεβαιώσῃ γὰρ τὴν εἰνούσιν της. Πράγματι δὲ ἡ Ζωὴ, μὴ θέλοντας νὰ τὸν διασεβάσει, τῆς ἔγραψε.

Ἡ Σκλήρινα, ἂν καὶ ἀμφέβαλε πολὺ ὡς πρὸς τὴν εἰνούσιν τῆς αὐτοκράτειρας, ἀγαποῦσε τόσο τὸν Κωνσταντίνον, ὥστε ἔσπευσε νὰ ξαναγυρῆ στὸ Βυζάντιον. Ἀμέσως τότε ὁ αὐτοκράτωρ διέταξε νὰ χρίσῃν γὰρ τὴν εἰνούσιν τὸν ἕνα πολυτελεῖς ἀνέκτορον καὶ, καθε μῆρα, μὲ τὴν προφασιν εἶναι παρακολούθησεν τὸ χρισμόν του, πῆγανε καὶ περνοῦσε πολλὰς ὄρας μαζὺ της.

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκρατορικὸ αὐτὸ εἰδύλλιον ἔγινε γνωστὸ σὲ ὄλους, γὰρ ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἐφορῆσε γὰρ κρυβέται καθόλου. Εἶχε ὅσοις ἐδελχὴν τιμητικὴν φοροτὴν τῆς Σκλήρινας καὶ τῆς ἔκανε πλοῖσινα ὄραια. Μὴ μῆρα, μετὰ τὸν ἄλλον, τῆς ἔχρασε καὶ ἕνα τεράστιον κίππελον μπροσύντινον, στολισμένον μὲ ἰπέροχα σκαλιστάματα, γεμιστὸν πολιτικῶν λίθους! Καθημερινῶς δὲ τῆς ἔκανε καὶ ἄπο ἕνα κωνομοῦν ὄραον. Στὸ τέλος ὁ Κωνσταντίνος ἄρχισε νὰ φερέται πρὸς τὴ Σκλήριναν σὺν νὰ ἦταν ἡ ἐπίσημη καὶ ἀναγοσιωμένη σύζυγός της. Τὴν ἐγκατέστησε μέσα στὸ παλάτι, ὡς ἰδιαιτέρου διασεβάσει, σὸ ὁποῖον πῆγανε τὴν ἔβλεπε ὅταν ἠθέλε καὶ τῆς ἀπένευε τὸν τίτλον τῆς Σεβαστιανῆς — τίτλον, ὁ ὁποῖος τὴν τοποθετοῦσε ἰεραρχικῶς ἀμέσως μετὰ τῆς διῶ αὐτοκράτειρας.

Ἡ Ζωὴ, ἀντιθέτως πρὸς τὴς προσδοκίας τοῦ κόσμου, ἔβλεπε τῆς σχέσεις αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της φιλοσοφικὰ. Ἦθελε γομφῆσαι περὶ καὶ ὁ χαρακτήρας τῆς εἶχε ἀλλάξει πολὺ. Δὲν ἀγαποῦσε περὶ τὴς τοιαύτης, εἶχε πᾶναι νὰ εἶναι ἑλπίστικα καὶ εἶχε ἀμοσῶσθῃ στὴν θεοσεβία. Περνοῦσε ὄρας ὁλόκληρας γονασιωμένη μπροστὰ στὴς εἰκόνας. Ἡ θεοσοφολογία τῆς ἦταν τόσο, ὥστε τῆς ἔπαυεν στὴν ἀγαλιὰ της, τοὺς μάλιστα καὶ τῆς ἀποκαλοῦσε μὲ τὸ πῶς τρεφεῖ ὀνόματα. Ἐταί, γίνοντας ποταίως διαρκῶν, σοφιστάτων σὸν πάτομα, μπροστὰ τοὺς, ζῆτοντας νὰ τὴν συγχωρήσουν γὰρ τὴς ἀμαρτίας της. Δίνοντας περὶ ὅλη τῆς τὴν ἀγάπην στὴν θεο-

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

(Από το περίφημο βιβλίο του Ιατρού ΛΟΓΚΡ, διευθυντού της ειδικής κλινικής της 'Αστυνομίας Παριίων)

Οι άνθρωποι που θέλουν να ξεφύγουν από τον εαυτό τους. Ή ευθύνη των μεγάλων συγγραφέων. Έλκυστικά απεσπάσματα του Φαρρέρ και του Μωπασσάν. Ο μορφινικοκαϊνισμός. Η πολλαπλή χρήση δηλητηρίων. Ποιεί γίνονται μορφινομανείς. Πού και πώς κάνουν τις ενέσεις των. Τρεμακτικές δόσεις. κτλ. κτλ.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Καθώς υπήρχαν μέσα στο όπιο, ο γλύπτης δεν γύρισε τα μάτια του να μιάς κιντάξει, ούτε καν φάνηκε πως μιάς άντελήφθη. Κάθιζε την πλά του, παραδομένος στο πάθος του.

Αυτή η συνάντησί μου με τον μεγάλο έκεινο γλύπτη, του όποιου έθαψαμε τα έργα, μου άνασταίωσε την καρδιά. Έξωαυτα τα μάτια μου έπεσαν σε μιά έπιγραφή που ήταν γραμμένη με κινωλία στον τοίχο :

« Ω δυνατό όπιο, έσύ μόνο άνακαλείς στη ζωή τ' άγαπημένα μας πρόσωπα που από καιρό πειά τα σκεπάσει το χώμα του τάφου !... »

Σεβόμενος τη μεγάλη δυστυχία του γλύπτη, έφυγα χωρίς να πω λέξη... »

Έπίσης πολλές φορές οι άνθρωποι γίνονται τοξικομανείς, γιατί θέλουν να ξεφύγουν από τον εαυτό τους τον ίδιο !... Νοιώθοντας δηλαδή ότι δεν τους ικανοποιεί η ζωή και η φύσις με όσα τους δίνει, προσπαθούν με τα ναρκωτικά να δημιουργήσουν αυτοί έναν κόσμο της άρεστιάς τον, μέσα στον όποιο να ζούν με τα άπραγματοποιήτα ιδανικά τους... Τέλος, τοξικομανείς γίνονται και οι κοροισμοί, οι συντηριμένοι, είτε σσιατικώς, είτε ήθικώς, από τη ζωή. Ή μορφίνη, δηλητήριο τονωτικό όσο και καταπραϊντικό, τους δίνει, για λίγο όμως καιρό, ό,τι τους λείπει από τον οργανισμό τους, λίγη ένεργητικότητα. Μά, άλλοιμονο, η ένεργητικότης αυτή δεν είναι παρά έπιφανειακή και προσωινή και εξαγοράζεται σε λίγο με πολύ περισσότερη από πριν κόπωση. Ο μορφινομανής, νομίζοντας πως άπέκτησε καινούργιας ή άτελείωτες δυνάμεις, τις κατασταλαίει με άσωση και εξαουθενώνει έτσι το νευρικό του σύστημα, που είναι ήδη φτωχό, μεταβάλλοντας την κόπωση του σε καλοούσια !...

Έπίσης και η φιλολογία, οι μεγάλοι συγγραφείς δηλαδή, έχουν τεραστία ευθύνη για τη σημερινή εξέκλιξι των δηλητηρίων. Τι θέλετε να κάνη ένας άπλοώς άναγνώστης, όμα διαβάξη σελίδες, σάν τις παρακάτω, του Κλώντ Φαρρέρ και του Μωπασσάν, οι όποιοι εκδεικνύουν τα θεία(;) άποτελέσματα των δηλητηρίων ; Άπολύστατα, θα θέληση να τα αισθανθη κι' αυτός, χρησιμοποιώντας μορφίνη, κοκαΐνη ή αϊθέρα.

Όποιος τί γράφει ο Κλώντ Φαρρέρ :

« Ω ! να νοιώθη κανείς τον εαυτό του από στιγμή σε στιγμή οσειά, ή ζωή απήλλαξε τον Κωνσταντίνο από κάθε σφύριξη άσπρόσει απέναντί της. Ύπέγραφε μάλοστα σχετικά και μιά έπισημη πράξι, το «Συμφωνον της φιλίας», όπως το άπελάσαν, διά του όποιου οι δεσφοί των δύο ανίγων μεταβάλλοντο στο έξής σε άλλους δεσμοφύ φιλίας.

Έτσι ή Σελήρινα έλαβε πια έπίσημη θεά μέσα στην Αλή, την άποκαλούν άνασσα και βασίλισσα και έμφανίζονταν στις αυτοκρατορικές πομπές.

Η Ζωή τα έβλεπε όλ' αυτά χοιτημένη και χαμογελώντα. Φιλόσει με στοργή τη Σελήρινα κάθε φορά που τη συναντούσε κι' έτσι, μεταξύ των δύο αυτών γενναίων, ο Κωνσταντίνος Μονομύχος ζούσε ευτυχισμένος. Διεψήθησε μάλοστα και τα βασίλικά διαμερίσματα σε τρόπο όστε αυτός να κοιτηθί το κέντρο, ή Ζωή την άριστερά πλευρά και ή Σελήρινα τη δεξιά.

Μονάχα ο λαός της πορτογαλίας δεν ήταν χαλόνο εύχαριστημένος άπ' αυτόν τον παράδοτο τροπικό δεσμο. Μιά μέρα που ο Κωνσταντίνος έπόρευε να πάη στους Άγιους Άποστόλους, μιά φωνή άκούστηκε από το πλήθος της στιγμής που ο αυτοκράτορ έβγαυε άπ' το παλάτι :

« Δεν θέλομε τη Σελήρινα αυτοκράτειρα !... Δεν θέλομε να πεθάνον έξ αίτίας της ή μητέρας μας Ζωή και Θεοδώρα... Άμείως αληθινό παιδαμένο έπακολούθησε και ο εξαγομισμένος όγλος λίγο έλειψε να σκοτώση το Μονομύχο. Εύτυχώς έκενή τη στιγμή παραισάστηκαν σάν έξοιση των άνασταθούν ή Ζωή και ή Θεοδώρα και καθήσαν με την έμφάνισί τους το λαό.

(Στο προσεχές το τέλος)

να λυτρώνεται από τα δεσμά της σαρκός του και να γίνεται, με μερικές σουφριές όπιου, ήρωος, βασιλεύς, Θεός !... Να νοιώθη το υπέροχο δηλητήριο να τον κάνη Νεύτωνα, Ναπολιόντα ή Προαξιέλη, κατά την άρέσειά του !... Να τον λυτρώνη από την ταπεινή ζωή και να τον ύψώνη σε άλλους κόσμους... » κτλ. κτλ.

Όποιος κι' ή έντυπώσι του Μωπασσάν μετά τη χοιση του όπιου : « Μοφ φαινόταν πως όλο το όσμο μου γίνονταν έλαφρό, έλαφρό σαν τον άέρα, κι' εξαμιούζον... Σε λίγο ή άλλοκοση και χοιτητική άίσθησις του νεου που έλαχ μέσα στο στήθος μου, άπλώθη και στα μέλη μου, τα όποια έγιναν τόσο έλαφρά, σαν να είχαν διαλυθη ή σάρκες μου και τα όστά μου και να μου έλεγε μείνει μόνο ή έπιδειξις... Έβλεπα τώρα τα πράγματα και τη ζωή και τα εκτιμούσα μ' έναν καινούργιο τρόπο και έλαχ την συνάισθησι ότι μόνο αυτός ο τρόπος ήταν αληθινός... Μοφ φαινόταν πειά πως έλαχ γίνει κύριος της Ευτυχίας... »

Οι τοξικομανείς, κατά το πλείστον, δεν περιορίζονται σ' ένα νομάχη δηλητήριο. Ή χοισης του ενός δηλητηρίου προκαλεί και τη χοιση του άλλου. Έτσι, μετά τη χοιση, έρχεται ή κοκαΐνη και παροισάεται ο λεγόμενος μορφινοκοκαΐνισμός, πράγμα που σηκιδώνει συχνότατα. Μετα την κοκαΐνη το αλκοόλ, ο αϊθήρ, το θερωνάλ, ή χλωράλη κτλ. Όταν δε εξαυτηθούν όλ' αυτά τα δηλητήρια, οι τοξικομανείς δεν διστάζουν να χοισημοισήσουν, για να κατενάσουν τον όργανισμό τους, ο όποιος διαρκώς θέλει και νέα δηλητήρια, και τα πού παράδοξα πράγματα, όπως τη βενζίνη και το πετρέλαιο.

Σπάνιες είναι ή περιπτώσεις των τοξικομανών, οι όποιοι περιορίζονται σ' ένα μόνο δηλητήριο. Μεταξύ των δηλητηρίων, το όπιο, και ειδικότερα ή μορφίνη, είναι το δηλητήριο των ευαίσθητων και των ευφραντάτων που συνήθως την χοισημοισεί ή άνωτέρα τάξις, οι διαανοίμοι και οι καλλιτέχνα (ματσοί, άνθρωποι των γραμμάτων, λογογράφοι, κτλ.) Είναι το δηλητήριο των άνωτέρων μιά εξαμιούζον άνθρωπων... Και ως έρωθηκε τόρα στη τεχνική τη χοισης της μορφίνης. Ο μορφινομανής διαλέγει, για να κάνη τις ενέσεις του, τα πού εύφορατα μέρη του σώματος του, αυτά δηλαδή που υποκει να τα τριτηση κρατώντας τη σφίγγα με το δεξί του χέρι : μούφους, κνήμες, μπράτσα, κοιλιακή ή θορακική έπιφανεια κτλ. Μερικοί όμως κάνουν τις ενέσεις τους και σ' αυτήν άκόμη την παλάμη του χεριού. Τις κάνουν δε όχι μόνο στο σπίτι τους, αλλά στον κι' άν βρίσκοντα, φτάνει να αισθανθούν την ανάγκη του δηλητηρίου. Άν βρίσκοντα στο δρόμο, κοιλιάζουν πίσω από ένα δένδρο ή σ' ένα δημόσιο ουρητήριο. Άν βρίσκοντα σε τραπέζι ή σε συμπόσιο, βρίσκον με πούφωσι και κλείνοντα μέσα σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο ή στο W. C. Μερικοί πάλι υποκει να κάνουν τις ενέσεις μέσα από το ρουχίο τους. Αυτό όμως έχει ως συνέπεια μολύνσεις, άποστήματα και γαγγλιώνα, από την όποια επέρχεται ο θάνατος.

Η καθημερινές δόσεις των μορφινομανών ποικίλλουν άπο μιά ως ένα γραμμάριο. Αυτές όμως είναι συνήθισμένες δόσεις, γιατί έπισημη μορφινομανείς που ή δόσεις των φτάνουν τα 20 γραμμάρια την ήμερη ! Για να λάβει μια ιδέα σχετικώς σάς αναφέρουμε ότι έφτα μόνο έκαστοτόγραμμα (σαντιγράμμο) φτάνουν για να σκοτώσουν έναν ήμερη άνθρωπο.

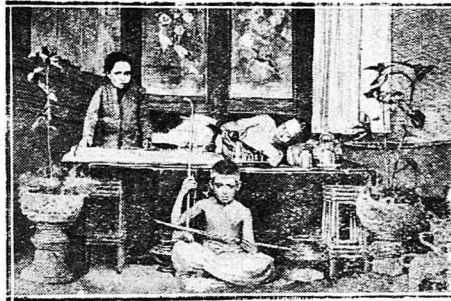
Πολλοί μορφινομανείς κάνουν μιά μόνο ένεση την ήμερη, με άφθνη δόσι του ναρκωτικού και άλλοι κάνουν πολλές με λιγότερη δόσι. Οι περισσότεροι κάνουν τις ενέσεις των το βράδυ για να εξαουμισήσουν τον όπιο τους, και που τον φαγητό, για ν' άνοήσουν την όψις τους.

Πολλοί άκόμη τις κάνουν πριν πάνε στη δουλειά τους, για να τους περάση ή νοσηρότης, την όποια έπίσης προκαλεί ή μορφίνη. Έτσι ο καθηγητής κάνει την ένεσι του πριν πάη στο μάθημά του, ο ματσοφ πριν άρχιση τις έπισκέψεις του, ο πολιτικός πριν πάη στη Βουλή ή σε συμβούλιο.

Πολλοί μορφινομανείς κάνουν μιά μόνο ένεση την ήμερη, με άφθνη δόσι του ναρκωτικού και άλλοι κάνουν πολλές με λιγότερη δόσι. Οι περισσότεροι κάνουν τις ενέσεις των το βράδυ για να εξαουμισήσουν τον όπιο τους, και που τον φαγητό, για ν' άνοήσουν την όψις τους.

Πολλοί άκόμη τις κάνουν πριν πάνε στη δουλειά τους, για να τους περάση ή νοσηρότης, την όποια έπίσης προκαλεί ή μορφίνη. Έτσι ο καθηγητής κάνει την ένεσι του πριν πάη στο μάθημά του, ο ματσοφ πριν άρχιση τις έπισκέψεις του, ο πολιτικός πριν πάη στη Βουλή ή σε συμβούλιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

Κινεζικό όπιοποτείον

οι καλλιτέχνα (ματσοί, άνθρωποι των γραμμάτων, λογογράφοι, κτλ.) Είναι το δηλητήριο των άνωτέρων μιά εξαμιούζον άνθρωπων...

Και ως έρωθηκε τόρα στη τεχνική τη χοισης της μορφίνης. Ο μορφινομανής διαλέγει, για να κάνη τις ενέσεις του, τα πού εύφορατα μέρη του σώματος του, αυτά δηλαδή που υποκει να τα τριτηση κρατώντας τη σφίγγα με το δεξί του χέρι : μούφους, κνήμες, μπράτσα, κοιλιακή ή θορακική έπιφανεια κτλ. Μερικοί όμως κάνουν τις ενέσεις τους και σ' αυτήν άκόμη την παλάμη του χεριού.

Τις κάνουν δε όχι μόνο στο σπίτι τους, αλλά στον κι' άν βρίσκοντα, φτάνει να αισθανθούν την ανάγκη του δηλητηρίου. Άν βρίσκοντα στο δρόμο, κοιλιάζουν πίσω από ένα δένδρο ή σ' ένα δημόσιο ουρητήριο. Άν βρίσκοντα σε τραπέζι ή σε συμπόσιο, βρίσκον με πούφωσι και κλείνοντα μέσα σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο ή στο W. C. Μερικοί πάλι υποκει να κάνουν τις ενέσεις μέσα από το ρουχίο τους. Αυτό όμως έχει ως συνέπεια μολύνσεις, άποστήματα και γαγγλιώνα, από την όποια επέρχεται ο θάνατος.

Η καθημερινές δόσεις των μορφινομανών ποικίλλουν άπο μιά ως ένα γραμμάριο. Αυτές όμως είναι συνήθισμένες δόσεις, γιατί έπισημη μορφινομανείς που ή δόσεις των φτάνουν τα 20 γραμμάρια την ήμερη ! Για να λάβει μια ιδέα σχετικώς σάς αναφέρουμε ότι έφτα μόνο έκαστοτόγραμμα (σαντιγράμμο) φτάνουν για να σκοτώσουν έναν ήμερη άνθρωπο.

Πολλοί μορφινομανείς κάνουν μιά μόνο ένεση την ήμερη, με άφθνη δόσι του ναρκωτικού και άλλοι κάνουν πολλές με λιγότερη δόσι. Οι περισσότεροι κάνουν τις ενέσεις των το βράδυ για να εξαουμισήσουν τον όπιο τους, και που τον φαγητό, για ν' άνοήσουν την όψις τους.

Πολλοί άκόμη τις κάνουν πριν πάνε στη δουλειά τους, για να τους περάση ή νοσηρότης, την όποια έπίσης προκαλεί ή μορφίνη. Έτσι ο καθηγητής κάνει την ένεσι του πριν πάη στο μάθημά του, ο ματσοφ πριν άρχιση τις έπισκέψεις του, ο πολιτικός πριν πάη στη Βουλή ή σε συμβούλιο.

Το άνθος του δηλητηριώδους ήμκονος, από τον όποιον γίνεται το όπιο.